

Ert referensnummer: M2020/01583

Remissyttrande avseende EU-kommissionens förslag till förordning om batterier

Svemin (Föreningen för gruvor, mineral- och metallproducenter i Sverige) är den nationella branschföreningen för gruvor, mineral- och metallproducenter i Sverige. Antalet medlemsföretag uppgår till ett drygt 40-tal. Medlemsverksamheterna förekommer i hela landet, varav gruvorna huvudsakligen är lokaliserade till norra Sverige och Bergslagen.

Svemin tackar för möjligheten att yttra sig över EU-kommissionens förslag till förordning om batterier. Sammanfattningsvis har Svemin följande synpunkter. I övrigt hänvisar Svemin till Svenskt Näringslivs remissvar, samt Bolidens utförliga svar direkt till EU-kommissionen.

Sammanfattning

- Svemin stödjer rapportering av koldioxidavtryck på listade batterityper men kravet bör inte gälla för varje batteri-batch eftersom detta skulle resultera i en orimlig administrativ börda för uppströmsleverantörer av batteriråvaror, utan något verkligt mervärde ur klimatsynpunkt.
- Svemin anser att kraven på andel återvunnet inte är genomtänkta, då behovet av metaller är mycket större än mängden tillgängligt återvunnet. Svemin ställer sig också tveksam till att framtida skärpningar delegeras till kommissionen, eftersom den icke transparenta process som delegerade akter innebär kraftigt begränsar medlemsstaternas, Europaparlamentets och industrins insyn och påverkansmöjligheter i dessa processer.
- Definitionen av minimimålet för återvunnet innehåll är oklar och kan innebära en "sluten loop", det vill säga att batterier ska återvinnas som nya batterier. Krav på slutna looplösningar bör undvikas då de rimmar illa med hur återvinningsmarknaden ser ut och leder till irrationella materialströmmar och suboptimeringar. "Open loop"-återvinning bör tillåtas, vilket möjliggör återvinning av metaller från olika typer av avfall eller sekundära råvaror och för olika användningsområden, i syfte att säkerställa en rättvis konkurrens.

Klimatavtryck

Genom förslaget införs ett krav på att EU-baserade batteritillverkare ska rapportera koldioxidavtryck för varje parti (batch) batterier som säljs på EU-marknaden. Till följd av detta måste även uppströmsleverantörer av metaller som går till batteritillverkning rapportera koldioxidavtrycket från dessa metaller.

Svemin stödjer krav på koldioxidavtryck på batterier. Det totala koldioxidavtrycket från primära och sekundära råvaror i samband med batteritillverkningen är av stor betydelse. Även om brytning och

raffinering av primärmetaller som används som katodmaterial utgör mindre än 20% av ett batteris totala koldioxidavtryck, är det fortfarande relevant att mäta det relativa koldioxidavtrycket för varje primärmetall kopplat till dess källa, typ av malm och produktionsmetod.

SveMin stödjer rapportering av koldioxidavtryck på listade batterityper, men kravet bör inte gälla för varje batteri-batch, eftersom detta skulle resultera i en orimlig administrativ börda för uppströmsleverantörer av batteriråvaror, utan något verkligt mervärde ur klimatsynpunkt. Vi rekommenderar att uppdateringar av koldioxidavtrycket genomförs med rimlig frekvens som minimerar den administrativa bördan, samtidigt som incitamenten för lägre klimatavtryck maximeras.

SveMin vill framhålla att frågor om spårbarhet är mycket viktiga för branschen, som driver att spårbarhet i värdekedjan möjliggörs, bland annat genom vårt projekt Tracemet vars pilotfas just avslutats. Rapporten finns tillgänglig på Svemins hemsida.

Kravet på återvinningsgrad och andel återvunnet material

I förslaget fastställs mål för återvinningseffektivitet samt återvinningsgrad för vissa metaller (nickel, kobolt, koppar, litium och bly) i förbrukade batterier. I bilaga XII fastställs särskilda obligatoriska materialåtervinningsmål för dessa metaller som ska uppnås 2026 och 2030. Metoderna för att beräkna och verifiera dessa effektivitets- och återvinningsmål har ännu inte fastställts och kommer endast att fastställas av kommissionen i ett senare skede, genom sekundärlagstiftning som ska antas senast den 31 december 2023. Det föreslagna minimikravet för återvunnet innehåll omfattar batterier för industri, elfordon och fordonsindustrin och innebär att varje batterimodell och "batch" per tillverkningsanläggning senast i januari 2030 ska innehålla en minsta andel nickel (4 %), kobolt (12 %), litium (4 %) och bly (85%) återvunnet från avfall som förekommer i aktiva material. Minimiiinnehållet som återvinns från avfall ska öka ytterligare fram till 2035.

SveMin anser att kravet på andel återvunnet material inte är genomtänkt. Behovet av batterimetaller är mycket större än mängden tillgängligt återvunnet material. Exempelvis är det sannolikt att målet för nickel inte kan uppnås på kort till medellång sikt eftersom det inte finns tillräckligt med nickel tillgänglig enbart från återvinning av förbrukade batterier för att möta den ökande efterfrågan för batteriernas värdekedja. Enligt Macquarie Commodities Strategy förväntas cirka 500 000 ton nickel per år användas för batteritillverkning till elfordon 2025 och över 1 miljon ton nickel till 2030 globalt, vilket i sig är en utmaning med tanke på att detta är ytterligare nickelefterfrågan utöver nuvarande totala primära nickelproduktion på cirka 2,5 miljoner ton under 2020. Detta trots att nickel är en av de mest återvunna metallerna i världen.

Mätning, beräkning och verifiering av återvinningsmål på metallspecifik nivå har ett antal utmaningar och begränsningar. Företag som är verksamma inom återvinning arbetar mycket specialiserat, med komplexa processer i syfte att uppnå maximal återvinningseffektivitet för ett brett utbud av metaller. För många företag är återvinningen en integrerad del i produktionen vid smältverket där återvunnen och primär råvara blandas.

Eftersom mål endast sätts för metallerna nickel, kobolt, koppar, litium och bly, medan metaller/mineraler som används i konkurrerande batterikemier (t.ex. LFP) inte får några mål, finns det också en betydande risk för att dessa mål leder till en övergång till batterier med andra kemier med lägre återvinningsbarhet, vilket skulle leda till en mindre effektiv användning av naturresurser och högre miljöpåverkan.

Fastställandet av specifika bindande mål - utan att först komma överens om lämplig metod för beräkna dem och ta hänsyn till konfidentiell affärsinformation - riskerar att skapa osäkerhet om huruvida målen kan uppnås eller inte. Detta kan i sin tur ha negativa effekter som kan leda till

snedvridning av marknaden och försörjningsrisker, vilket riskerar att påverka EU:s batterivärdekedja. Det bör också noteras att högre återvinningseffektivitet eller återvinningsmål potentiellt skulle kunna resultera i processer som kräver mer komplexa processteg, vilket leder till högre kostnader.

De föreslagna återvinningsmålen gynnar inte bästa tillgängliga teknik som finns idag. Även om det kan vara tekniskt möjligt att nå de föreslagna målen, skulle detta kräva investeringar i nya hydrometallurgiska processer, eventuellt i kombination med pyrometallurgiskt förbehandlingssteg, som ännu inte har visats vara ekonomiskt bärkraftigt i industriell skala. En oönskad konsekvens skulle därför kunna bli att kostnaden för att bearbeta de förbrukade batterierna för att uppfylla återvinningsmålen blir betydligt högre jämfört med de traditionella bearbetningsvägar som är etablerade på marknaden idag. Konsekvenserna riskerar därmed att innebära snedvridning av marknaden med minskad konkurrens till följd, högre återvinningskostnader och i slutändan högre kostnader för att producera batterier för elfordon.

Innan obligatoriska mål för återvunnet innehåll för 2030 och 2035 fastställs bör först en överenskommen metod för att beräkna och verifiera dem definieras. Dedikerade konsekvensbedömningar som jämför ekonomiska kostnader och miljökostnader bör ligga till grund för målnivåerna. Målen bör vara realistiska, uppnåeliga, ekonomiskt försvarbara och möjliggöra rättvis konkurrens.

SveMin ställer sig också mycket tveksam till att framtida skärpningar delegeras till kommissionen, då processen för delegerade akter inte är transparent och kraftigt begränsar industrins möjligheter till insyn och påverkan.

Risk för "closed loop"-återvinning

Definitionen av minimimålet för återvunnet innehåll är oklar och kan innebära en "sluten loop", det vill säga att batterier ska återvinnas som nya batterier. Krav på slutna looplösningar bör undvikas då de rimmar illa med hur återvinningsmarknaden ser ut och leder till irrationella materialströmmar och suboptimeringar. Batteriförordningen bör godkänna så kallad "open loop-recycling", vilket möjliggör återvinning av metaller från olika typer av avfall eller sekundära råvaror och inte begränsas till endast metaller från uttjänta batterier, i syfte att säkerställa en kostnadseffektiv återvinningsmarknad och en rättvis konkurrens.

Stockholm, datum som ovan.

Maria Sunér Fleming

VD, SveMin

Hanna Stenegren

Ansvarig klimat- och energifrågor, SveMin